

הנחיה מס' 9.9 - מדיניות הענישה בעבירות אלימות שבוצעו נגד עיתונאים	הנחיות פרקליט המדינה
עדכון אחרון: כז בטבת התשס"ג, 1 ינואר 2003	12 נובמבר 1990; 2 ינואר 1994

9.9 מדיניות הענישה בעבירות אלימות שבוצעו נגד עיתונאים

1. אירע לא אחת שעיתונאי הותקף באלימות בעת מילוי תפקידו ובקשר למילוי תפקידו. זאת, בעיקר בעת סיקור של הפגנות וכינוסים פומביים שונים. באותה עת עלתה השאלה, אם יש מקום לחקיקה מיוחדת כדי להגן על חופש הדיווח של העיתונאים. הפרקליטות סברה כי אין לכך מקום וכי די בחוק הקיים כדי להבטיח תגובה עונשית הולמת לפגיעה אלימה בעיתונאים.
2. בהתחשב בתפקידה החשוב של העיתונות בחברה הדמוקרטית, ובהתחשב בצורך לשמור על זכותם ועל יכולתם של עיתונאים לדווח על כל התרחשות באורח חופשי וללא כל חשש, יש מקום לבקש מבתי המשפט בנסיבות המתאימות להחמיר בעונשיהם של תוקפי עיתונאים.
3. במקרים מתאימים, יש לשקול העמדתו לדין של החשוד בגין עבירה לפי סעיף 381(ב) לחוק העונשין¹, המטיל עונש של עד חמש שנות מאסר על:

"התוקף עובד ציבור או מי שממלא חובה או תפקיד המוטלים עליו על פי דין, או מי שנותן שירות לציבור מטעם גוף המספק שירות לציבור, והתקיפה קשורה למילוי חובתו או תפקידו של הנתקף".
4. בנסיבות מתאימות, ניתן לפרש את הביטוי "גוף המספק שירות לציבור" כך שיחול גם על עיתונאים במהלך עבודתם עבור מערכות העיתונים. פירוש זה מחיל את ההגנה שמעניק החוק על עיתונאים, למען יוכלו למלא תפקידם ללא חשש.
5. כמו כן, במקרים שבהם נסיבות התקיפה חמורות, או שיש עניין ציבורי מיוחד בתיק, ונדרשת קביעת מדיניות עונשית והרתעתית בתיק, ראוי שתיקים מהסוג דלעיל יטופלו על ידי הפרקליטות ולא על ידי התביעה המשטרית.

¹ חוק העונשין, התשל"ז-1977, ס"ח 226.